

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Doc. I. F., CSc.**, zastoupen JUDr. Jaroslavem Buriánkem, advokátem se sídlem Záhořanského 3, Praha 2, proti žalovaným: **1) Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na poříčním právu 1, Praha 2, **2) Úřad práce hl.m. Prahy, pobočka Praha 5**, se sídlem Štefánikova 216/21, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí 1) žalovaného ze dne 1. 9. 2006 čj. 2006/41461-442, a 2) žalovaného ze dne 15. 5. 2006 čj. ABF-3308/2006-05/05, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2007 čj. 2 Cad 103/2006 - 64,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal včas kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2007 č.j. 2 Cad 103/2006 - 64, kterým byla zamítnuta žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného - Ministerstva práce a sociálních věcí a odmítnuta žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného - Úřadu hl.m. Prahy- pobočka Praha 5, a rozhodnuto o náhradě nákladů řízení.

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí obou žalovaných správních orgánů uvedených v záhlaví tohoto rozsudku, neboť je považoval za nezákonná. Připouštěl přitom, že od roku 1994 byl likvidátorem dvou obchodních společností a od roku 2001 třetí. Funkci likvidátora však nevykonával, i když jako likvidátor byl u těchto firem zapsán

v obchodním rejstříku. Žalobce zastává názor, že zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, nehovoří o likvidátorovi ve smyslu obchodního zákoníku, ale o likvidátorovi podle zvláštního právního předpisu. Vzhledem k tomu, že jako likvidátor žádnou činnost nevykonával a nepobíral žádnou odměnu, nejedná se o žádnou překážku pro jeho zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání. Správní řízení trpělo vadami, protože k vyjádření mu byla poskytnuta lhůta pouze 5 dnů a bylo mu znemožněno pořídit si kopie dokladů založených ve správním spise.

Městský soud v Praze zjistil ze správního spisu, že žalobce podal dne 4. 4. 2005 žádost o zprostředkování zaměstnání u Úřadu práce hl.m. Prahy - pobočka v Praze 5. V žádosti nezmínil, že je veden jako likvidátor obchodních společností, naopak v čestném prohlášení uvedl, že nevykonává činnost nuceného správce, správce nebo likvidátora podle zvláštního právního předpisu. Z úplného výpisu z obchodního rejstříku bylo zjištěno, že žalobce je veden jako likvidátor společnosti ART FIN, s.r.o., v likvidaci; zapsán jako likvidátor byl v obchodním rejstříku dne 29. 8. 2001. Rejstříkový soud uvedl, že jeho rozhodnutím byl zamítnut návrh na výmaz této společnosti z obchodního rejstříku s tím, že k zániku funkce likvidátora dojde až výmazem společnosti. Dále je veden jako likvidátor společnosti PROFICIAT, s.r.o., v likvidaci, a rejstříkový soud sdělil, že do dne 9. 3. 2006 funkce likvidátora této společnosti nebyla zrušena. Žalobce je též likvidátorem společnosti GRADATIM, s.r.o., v likvidaci. Podle sdělení rejstříkového soudu byl zapsán jako likvidátor v roce 1994 a od té doby nebylo rejstříkovému soudu zasláno žádné podání.

Úřad práce hl.m. Prahy-pobočka Praha 5, rozhodnutím ze dne 15. 5. 2006 čj. ABF-3308/2006-05/05 vyřadil žalobce podle § 30 odst. 1 písm. a), odst. 3 zákona o zaměstnanosti z evidence uchazečů o zaměstnání podle § 25 odst. 1 písm. p) téhož zákona, protože žalobce je likvidátorem shora uvedených tří obchodních společností.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž odvolací orgán – Ministerstvo práce a sociálních věcí – rozhodl tak, že rozhodnutím ze dne 1. 9. 2006 čj. 2006/41461-442 odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Dle názoru odvolacího orgánu správní orgán I. stupně nepochybil, jestliže vyřadil žalobce z evidence uchazečů z toho důvodu, že je likvidátorem tří shora uvedených obchodních společností.

Městský soud v Praze odmítl žalobu, pokud směřovala proti správnímu orgánu I. stupně, protože podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni. Žalobu, která směřovala proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí, zamítl, protože, jak je již shora uvedeno, žalobce vykonával funkci likvidátora tří obchodních společností, takže nesplňoval jednu z podmínek pro zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání.

Podle § 23 odst. 1 písm. p) zákona o zaměstnanosti uchazečem o zaměstnání může být pouze fyzická osoba, která není nuceným správcem nebo správcem podle zvláštního právního předpisu nebo likvidátorem podle zvláštního právního předpisu, a to v době, kdy tuto činnost vykonává.

Městský soud v Praze shledal, že neobstojí tvrzení žalobce o vadách správního řízení, neboť oznámení o zahájení správního řízení o vyloučení z řad evidence uchazečů o zaměstnání bylo žalobci řádně doručeno a byla mu poskytnuta přiměřená lhůta k tomu, aby se k návrhu na zahájení správního řízení mohl vyjádřit.

V kasační stížnosti stěžovatel výslovně neuvedl její rozsah (§ 109 odst. 2 s. ř. s.), tedy zda napadá jak výrok rozsudku o odmítnutí žaloby proti rozhodnutí správního

orgánu I. stupně, tak i výrok o zamítnutí žaloby. Z obsahu kasační stížnosti a z jejího petitu však vyplývá, že kasační stížností je napaden pouze výrok o zamítnutí žaloby. Kasační stížnost podal stěžovatel z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nesprávné posouzení právní otázky a z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., tedy pro vady řízení před správním orgánem i před soudem.

V kasační stížnosti stěžovatel znovu uvedl, že nebyl „likvidátorem podle zvláštního právního předpisu“, protože poznámka č. 29, která je uvedena u § 25 odst. 1 písm. p) zákona o zaměstnanosti, a která odkazuje na § 70 a následující obchodního zákoníku, není odkazem na zvláštní předpis, nýbrž na obchodní zákoník jako na obecný předpis. V kasační stížnosti stěžovatel dále zopakoval, že „nikdy neuvedl v žádném čestném prohlášení, že není likvidátor, ale vždy uváděl, že není likvidátor podle zvláštního právního předpisu“.

Stěžovatel ke kasační stížnosti připojil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2007, F 67517/2007, C 12532, v němž rejstříkový soud rozhodl na návrh stěžovatele za účasti GRADATIM, s.r.o., v likvidaci, že v obchodním rejstříku vedeném u Městského soudu v Praze v oddílu C, vložce číslo 12532 se vymazává statutární orgán: likvidátor doc. I. F., CSc., se zapisuje statutární orgán: (žádný zápis). U vymazávané osoby doc. I. F., CSc., se zapisuje den zániku funkce: 18. 2. 2005. Usnesení není odůvodněno.

Stěžovatel také předložil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2007, F 67519/2007, C 12533, v němž rejstříkový soud rozhodl na návrh stěžovatele za účasti PROFICIAT, s.r.o., v likvidaci, že v obchodním rejstříku vedeném u Městského soudu v Praze v oddílu C, vložce číslo 12533 se vymazává statutární orgán: likvidátor doc. I. F., CSc., se zapisuje statutární orgán: (žádný zápis). U vymazávané osoby doc. I. F., CSc., se zapisuje den zániku funkce: 18. 2. 2005. Usnesení není odůvodněno.

Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítl, že Městský soud v Praze se nevypořádal se stížnostmi na průběh řízení. Správní orgán byl evidentně podjatý, neboť nejprve rozhodl a pak konal.

Stěžovatel rovněž v kasační stížnosti uvedl, že Městský soud v Praze se nezabýval dalšími okolnostmi napadenými ve správní žalobě.

Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalovaný (Ministerstvo práce a sociálních věcí) se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud posoudil uplatněný důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. takto:

Stěžovatel, tvrdí, že vykonával činnost likvidátora podle obchodního zákoníku, nikoliv likvidátora podle zvláštních předpisů.

Podle § 25 odst. 1 písm. p) zákona o zaměstnanosti uchazečem o zaměstnání může být, pokud tento zákon nestanoví jinak, pouze fyzická osoba, která není nuceným správcem nebo správcem podle zvláštního právního předpisu (s poznámkou pod čarou č. 28: například zákon č. 21/1992 Sb., o bankách, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 248/1992 Sb., o investičních společnostech a investičních fondech, ve znění pozdějších předpisů),

nebo likvidátorem podle zvláštního právního předpisu (s poznámkou pod čarou č. 29: § 70 a následující obchodního zákoníku), a to v době, kdy tuto činnost vykonává.

Formulace, která v určitém právním předpise (zákoně, nařízení vlády, vyhlášce) odkazuje na „zvláštní právní předpis“, a to buď na celek nebo na jednotlivá ustanovení, je v legislativní praxi zcela obvyklá a akceptovaná. Oním „zvláštním právním předpisem“ je, zcela obecně vyjádřeno, jakýkoli právní předpis (či jeho část) odlišný od právního předpisu, který na zvláštní právní předpis odkazuje. Z tohoto pohledu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s právním názorem Městského soudu v Praze, že stěžovatel vykonával činnost likvidátora obchodních společností podle obchodního zákoníku, tedy činnost likvidátora podle zvláštního právního předpisu (jím je právě obchodní zákoník). Zbývá tedy posoudit, zda v rozhodném období stěžovatel funkci likvidátora vykonával.

V projednávané věci Městský soud v Praze měl k dispozici správní spis, z něhož vyplývalo, že stěžovatel byl v inkriminované době likvidátorem tří obchodních společností. Mj. i proto žalobu zamítl. Jestliže žalobce ke kasační stížnosti předložil dvě usnesení Městského soudu v Praze jako soudu rejstříkového, z nichž vyplývá, že stěžovatel je již déle než dva roky (zpětně) vymazán jako likvidátor dvou obchodních společností, nemají tato rozhodnutí žádný vliv na správnost a zákonnost napadeného rozsudku. Lze totiž jen těžko vyčítat krajskému soudu, že nevyhodnotil důkazy, které stěžovatel předložil až v řízení o kasační stížnosti, hlavně však pro naplnění podmínek ust. § 25 odst. 1 písm. p) zák. č. 435/2004 Sb. postačuje, aby byl stěžovatel likvidátorem i jen jedné společnosti, o čemž není ani z hlediska tvrzení stěžovatele pochyb.

Námítky stěžovatele podřaditelné důvodům uvedeným v ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. o tom, že se Městský soud v Praze nevypořádal se stížnostmi na průběh řízení, že správní orgán byl evidentně podjatý a že se soud nezabýval dalšími okolnostmi napadenými ve správní žalobě, jsou formulována natolik nekonkrétně a neurčitě, že k nim Nejvyšší správní soud nemůže nic dalšího uvést. Je třeba připomenout, že Nejvyšší správní soud není povinen ba ani oprávněn možné nezákonnosti rozhodnutí soudu I. stupně sám vyhledávat.

Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl a žalovanému nevznikly náklady, které by převyšovaly jeho běžnou úřední činnost.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu